

Boek 18.

De blauwe Ridder.

+ De nieuwe Graaf van Riverveld +

Hoofdstuk 1 – De terugkeer over de oude weg

De poorten van Fort Grensvale stonden nog open toen de eerste wagens langzaam over de natte weg begonnen te rollen. Houten wielen kraakten onder kisten, dekens, gereedschap en de weinige bezittingen die de terugkeerders nog hadden kunnen meenemen. Tweehonderd mensen verlieten het fort niet met gezang of vreugde, maar met stille gezichten en ogen die steeds opnieuw naar het oosten keken, waar ergens achter de bossen en heuvels Riverveld lag. Voor sommigen was het nog altijd hun thuis, voor anderen alleen nog een naam die pijn deed. Ze hadden maandenlang gehoopt terug te keren, maar nu de dag werkelijk gekomen was, voelde de oude weg zwaarder dan zij hadden verwacht.

Thomas reed vooraan op Thunder. De grote zwarte destrier stapte krachtig door de modder, zijn brede borst vooruit, zijn donkere manen bewegend in de koude wind. Hij was groter dan de meeste paarden in de stoet en trok vanzelf de aandacht van iedereen die achter hem liep. Thomas droeg zijn donkerblauwe Witte Boom-uitrusting, met de witte boom duidelijk zichtbaar op zijn wapenrok en schild. Toch keek hij niet als een heer die trots zijn volk leidde, maar als een man die wist hoeveel angst er achter hem meeging. Hij keek naar de weg, naar de bomen, naar elke bocht waar gevaar kon schuilen. Stormwind had hem door zijn verleden gedragen. Thunder zou hem naar zijn toekomst dragen, maar vandaag droeg Thunder hem vooral naar een land dat nog niet genezen was.

Aan de flanken reden de mannen van Armand van Eikenbroek. Hun donkergroene kleuren en witte hamer vormden een beschermende lijn langs de stoet. Achteraan reed graaf Cedric met zijn eigen soldaten van Riverveld. Thomas had hem daar niet toevallig geplaatst. De mensen moesten zien dat hun nieuwe graaf niet veilig in het midden bleef, maar de achterhoede bewaakte, waar een aanval net zo gevaarlijk kon zijn als vooraan. Cedric voelde de blikken van de terugkeerders. Ze keken naar Thomas met vertrouwen, naar Anne met warmte, maar naar hem met twijfel. Hij kon het hun niet kwalijk nemen. De vorige graaf had hen verlaten. Nu moest hij bewijzen dat een graaf ook anders kon zijn.

Anne reed niet ver achter Thomas, op haar witte merrie, met haar blauwe mantel om zich heen geslagen. Steeds wanneer een kind begon te huilen, een oudere vrouw achterbleef of een uitgeputte vader moeite kreeg zijn kar te duwen, liet zij haar paard vertragen en hielp zij waar zij kon. Sommige vluchtelingen herkenden haar uit Grensvale en ontspanden zodra zij haar stem hoorden. Zij sprak geen grote woorden, maar haar rustige aanwezigheid deed meer dan bevelen ooit konden doen.

Thomas keek even om en zag hoe Anne naast een oude man reed die zijn hand op de rand van een wagen hield alsof hij anders zou vallen. Daarna keek hij naar Cedric, die zwijgend achter de stoet reed, zichtbaar voor iedereen die durfde om te kijken. Thomas wist dat dit het begin was. Riverveld zou niet hersteld worden door é én held, é én veldslag of é én bevel. Het zou stap voor stap moeten gebeuren, over oude wegen, langs verbrande velden en tussen mensen die opnieuw moesten leren vertrouwen.

Hoofdstuk 2 – De verbrande brug

De stoet was nog geen halve dag onderweg toen het pad begon te dalen naar een smalle rivier die als een grijze streep tussen de bomen door liep. In betere tijden had daar een stevige houten brug gelegen, breed genoeg voor karren, ruiters en vee, maar nu bleef er alleen een zwartgeraakte chaos van balken, gebroken leuning en halfverbrande palen over. De voorste wagens kwamen krakend tot stilstand. Meteen ging er onrust door de terugkeerders heen. Mensen staken hun hoofden boven de karren uit, kinderen drukten zich tegen hun moeders aan en enkele mannen vloekten zacht toen zij zagen dat de oversteek was versperd. Voor Thomas was de brug niet alleen een hindernis. Het was een waarschuwing. Iemand had moeite gedaan om deze weg moeilijker te maken.

Thunder snoof en zette één voet in de modderige oever, maar Thomas hield hem rustig met een korte druk van zijn knie. Hij keek naar de bomen aan de overkant, naar het riet langs het water en naar de verbrande uiteinden van de balken. “Niemand gaat dichterbij tot Sven de oevers heeft bekeken,” zei hij. Zijn stem was kalm, maar luid genoeg om de voorste rijen te bereiken. Sven nam direct twee verkenners mee en verdween langs de rivier, terwijl Marcus enkele Witte Boom-soldaten met maliënkappen opstelde bij de wagens. Armand’s mannen sloten de flanken en hielden hun donkergroene schilden met de witte hamer naar buiten gericht. Achteraan gaf Cedric zijn Riverveldse soldaten bevel om de stoet dicht bij elkaar te houden. Sommige mensen keken nog steeds wantrouwend naar hem, maar zij zagen tenminste dat hij niet wachtte tot Thomas alles voor hem oploste.

Toen Sven terugkwam en meldde dat er geen directe hinderlaag lag, liet Thomas de schade bekijken. De brug was niet volledig verdwenen, maar het middenstuk was ingestort en de resterende balken waren te zwak voor wagens. “Dan bouwen we een noodbrug,” zei Thomas. Er ging een moedeloos gemompel door de groep, maar hij liet het niet groeien. Hij wees timmerlieden aan, liet boeren touwen en bijlen verzamelen en gaf soldaten opdracht om bruikbare balken uit de resten te halen. Binnen korte tijd klonk er weer arbeid in plaats van angst: hakken, sjouwen, meten, binden en bevelen die over het water werden geroepen.

Cedric trok zijn mantel uit, stapte de modder in en tilde samen met twee boeren een zware balk op zijn schouder. Dat maakte meer indruk dan een toespraak had kunnen doen. Een oude man keek zwijgend toe en knikte heel langzaam, alsof hij voor het eerst wilde geloven dat deze graaf misschien anders was. Anne liep ondertussen langs de wagens met een leren waterzak. Zij gaf kinderen te drinken, hielp een uitgeputte vrouw op een droge steen zitten en waarschuwde een jongen dat hij niet te dicht bij de afgebroken rand moest komen. Thomas zag het allemaal terwijl hij toezicht hield op de bouw. Riverveld herstellen zou niet alleen strijd vragen. Het zou handen vragen, geduld en mensen die bereid waren samen een weg te maken waar de vijand alleen breuken had achtergelaten.